

עוררות לאו"ם

פני שנה הזמנתי עלידי אוניברסיטה הולנדית להרצות בפני תלמידיה על הדרכים להשגת שלום ישראל-ערב. בהכנסי לאלום הגדול של המכללה בי האג — הופתעתי. הקהל היה מורכב כולי מערבים.

רק אז נודע לי כי מיכללה זו מקדישה חלק ממאמציה לקידום צעירים בעלי-עמדה מארי צות מתפתחות, רובם פקידים-ממשלה בכירים, במדעי החברה והכלכלה. מולי ישבו צעירי רים מאנשי-הממשל של מצרים, ירדן, סוריה, טורקיה, סודאן ועוד.

אחרי ההרצאה הגיע תור השאלות. צעיר מצרי, כלכלן עולה, הגיש את השאלה הראשונה:

„אם נכון מה שאתה אומר, שישראל אינה שואפת להתפשטות — איך אתה מסביר את העובדה, שבכניסה לכנסת תלוויה מפה גדולה, המראה את כלכות-ישראל מן הנילוס עד הפרת?”

הקהל געגעע בראשיו. היה ברור לי כי כולם משוכנעים כי הדבר אכן נכון. גם אני שמעתי לא פעם טענה זו מפי ערבים. החלטתי שאין לי דרך להפריך אגדה זו, אלא להתחייס אליה בהימור. עניתי:

„יא אחי, לפני שלוש שנים עשיתי מעשה שטות. הבטחתי לבוחרים שלי שאהיה נוכח בכל ישיבה משיבות הכנסת. כתוצאה מכך אני נכנס לבניין הכנסת מדי יום ביומו, ואני העד המוסמך ביותר לגבי כל מה שחלוי שם, ומה לא.

„ובכן, אני מוכן להישבע לך שי מפה כזאת אינה תלויה שם.”

ראיתי שהקהל נוטה להאמין לי, אך שעי דיון אינו משוכנע לגמרי. על כן הוספתי:

„איני רוצה להעלים ככם, ידידי היקרים, שיש בישראל מישוה המסיף לגבולות כאלה. שמו ד"ר שייב, והוא שולח לי בכל ראש שנה גלויה המכילה את המפה הזאת. אבל זהו אדם מבודד, שאיש אינו מתייחס אליו ברצינות. מיספר אוהדיו אינו מגיע למאה. מובן שהיתה זאת רק חצי-אמת. ד"ר שייב-אלדד הוא אחד מראשי התנועה למען ארץ-ישראל השלמה, הנהנית מתמיכתם של פרופסורים, אנשי-רוח, משוררים ופוליטיקאים רבים. מאז המלחמה הוא מונומ ברוב כבוד להרצות בפני מוסדות מכובדים.

העלמתי זאת. אימרים שחציי אמת זה שקר. אם כן, שיקרתי למען השלום.

אחרי תשובה זו נמשך הוויכוח ברוח טוב בה יותר. בסופו אמר לי הרקטור ההולנדי שהוא משוכנע כי רכשתי כמה צעירים ערביים לעניין השלום — צעירים שיתפסו מחור עמדות-מפתח בעולם הערבי.

★ ★ ★

זכרתי בחווייה זו כאשר פתחתי השבוע את העיתון ונתקלתי במודעות הבחירות של רשימת הו"ר אלדד. הרעיון הראשון שעבר בראשי באותו רגע היה זה:

„איזה פשע.”

והרעיון השני:

„כמה מיליונים היה משרד-התע"מ מולה של הלוגה הערבית מוכן לי שלם עבור פירסום מודעה כזאת!”

בשעה זו עסוקים אלפי התועמלנים המיק צועים של ממשלות ערב — בשגרירויות, בעיתונות, באוניברסיטות, במוסדות הבינ לאומיים — במאמץ מרוכז לשכנע את הער לם כי פני ישראל להתפשטות.

באותו זמן עסוקים אלפי התועמלנים הי מקצועיים של ממשלת-ישראל והמוסדות הי יהודיים — שגרירים, עסקנים ציוניים, קצרי-ניעיתונות, משלחות-סטודנטים — במאמץ

נואש להזים האשמה זו. הם משתדלים לטשטש את הידיעות על מצע המערך, המכריז על סיפוח הגולן, רצון עתידה, מיזרח-סיני ושארם-אל-שייך — כי מינימום.

זוהי מערכה שקשה להעלות על הדעת את מלוא השיבותה. כי פה תלוים דברים גורליים: מצבי הרוח של הציבור, המשפיע על הי אמכארגו בצרפת ומישלוח-הנשק מאמריקה.

דעת הסטודנטים, שישלטו מחר בכל המדינות. דיעות העיתונאים בדפוס, ברדיו ובטליוויזיה, הקובעים את דעת-הקהל שבמסי-גרתה פועלים הדיפלומטים המצביעים בי אורם.

ביטחון המדינה ועתידה.

★ ★ ★

אני יכול לתאר לעצמי את הבעת-סניי א של שר-ההסברה המצרי, כאשר נמסר

הסתערות הסטודנטים של השמאל החדש, ידידי אל-פתח ומצפן.

ובקירבה רבה יותר: את מבטיהם של קבור צת לוחמי אל-פתח במחנה כראמה, כאשר המדריך יראה להם את המפה, ויסביר להם: „היי אחי הפידאיון — זהו שיקרה לעמנו, אם לא נגביר את מלחמתנו, אם לא נהרוג ביהודים, בנשים וילדים!”

לולא ידעתי כי הו"ר שייב, שי אני מכיר זה 25 שנה, הוא קנאי תמים, הייתי יכול לחשוד בו שי הוא פוכן של האויב — אולי מסר כן יותר מאנשי „מצפן.”

★ ★ ★

מה אומרת המפה? הבה נסתכל בה בתשומת-לב.

יש בה שני דברים גלויים, ושלו שיה סתומים.

הדבר הראשון מתייחס ליהודי ברית-המוצעות. כולנו רוצים שיבואו. אבל כולנו

גלויות הדואר של שייב

פיסית. דיר-יאסין קטנה, פה ושם, יכולה לעזור.

להלכה, זה ייתכן. אם מוכנים אנחנו להקים גדרנו את כל העולם, להיות מגורשים מכל מיסגרת של משפחת-העמים, להפוך לי גטו פאסיסטי מוחרם בלב מרחב עויין.

למעשה, זה לא ייתכן. הנוער הי עברי לא יעשה זאת. צה"ל לא יעשה זאת. לא מחר. לא מחר-תיים. לא לעולם.

אבל יש עוד שלושה חיצים. הם פונים צפונה ומיזרחה. מה פירושה?

אבל ד"ר אלדד לא העז לומר זאת במערכת-בחירות, בה הוא מנסה להשיג לפחות כמה אלפי קולות של אנשים שפויים.

אבל די להסתכל במפות הקודמות של הו"ר חובב-הקארטוגרפיה, כדי לדעת למה הכוונה.

הכוונה היא למיבצע-ימלחמה בהם תכבוש ישראל את כל לבנון, רוב סוריה, כל עבר-הירדן, וחלקים מסעודיה וממצריים, כדי להקים את „מלכות-ישראל.”

מלחמות שבהן לא ייהרגו מאות מצעירי, אלא רבבות ומאות-אלפים.

ד"ר אלדד הוא ישר מדי מכרי שיעלים כוונה זו. אבל הוא לא העז להגיד זאת בפה מלא. מכאן החיצים — ללא פירוש.

★ ★ ★

מה טורף? מצחיק? אכסורדי? או-לי. אבל גם חמור מאוד, מסוכן מאוד. אנחנו יודעים שזה מצחיק. בהחלט.

אבל המיליונים בעולם, שמישהו ידאג להפיץ ביניהם מפות אלה, אינם יודעים זאת.

הם יגידו: אלה הם פני ישראל. צדקו הי סובייטים. צדקו הערבים.

כמה זה שווה לקאהיר? וכמה למוסקבה?

מודעת הבחירות של שייב

יודעים כי לא יתנו להם לבוא, אלא אחרי שיחול שינוי מהותי ביחסי ישראל-ערב ו/או ביחסי ישראל-רוסיה.

ד"ר אלדד אינו מסביר לנו איך יכריח את שליטי הקרמלין לשחרר את יהודיהם, על מנת שיבואו לישראל ויצטרפו לצבא מלכות ישי ראל, שישתער בפקודת הו"ר אלי דד על בעלי-בריתה הערביים של מוסקבה.

זה לא כלי-כך מציאותי.

אבל החץ השני מציאותי הרבה יותר. חץ זה אומר, פשוטו כמשמעו: **גירוש מיליון וחצי ערבים מארץ-**

לו (כעבור 24 שעות) העיתון בו פורסמה המודעה.

איך זינק מכיסאו. איך הזעיק אליו את עובדיו הבכירים. איך צוה להוציא מייד חוברות בעשרים שפות, עם התק המפה והסכרתה. איך ייצאו מחר בלדרים מיוחדים כדי להביא סחורה טרייה זו למאות מוקדי התעמולה הערבית בעולם.

וכנגד זה: את הבעת פניו של יצחק רבין, כאשר יראה חוברת ערבית כזאת, מודפסת על נייר מהודר, באנגלית, בוושנינגטון.

את תגובתו של אשר ברנתן, שבינו מוקף עתה שומרים, כדי להגן עליו מפני